JURNALUL®

Se distribuie împreună cu numărul 50

Nr.13

Premiul Convenţiei Naţionale de S.F.

S.F.

Nopţi ★ ★ ★ ★ ★

părinţilor mei

★ ★ ★ ★ ★ cu Erna

În unele nopţi mă cuprinde un acut sentiment de inutilitate, care mă determină să mă apropii de uriaşa oglindă şi spunînd *Bine te-am găsit Erna*, să scot la lumină caleidoscopul şi să-l colorez cu puterea gîndului. Uneori cad în plasa propriilor vise şi mă regăsesc DINCOLO.

❤❤❤

Stropi grei de lumină cădeau din înaltul cerului peste satul ce încă dormea sub mantia groasă de nea, cînd, după creştetul dealului, pe îngusta potecă deschisă de opincile drumeţilor, venea Călătorul.

Abia sosit, deveni datorită straielor sale stranii, punctul de atracţie al copiilor ce-l urmăreau acum prin toate cotloanele, încercînd să-l atingă. Apoi, ca din întîmplare, oamenii din sat începură a trece pe lîngă el şi îl cercetară grăbiţi. Nu părea să aibă mai mult de 30 de ani şi totuşi pletele lungi, ce-i cădeau în valuri pe umeri, aveau o bizară nuanţă argintie.

Zile întregi cutreiera uliţele satului, cu mîinile vîrîte adînc în buzunare, oprindu-se doar spre a privi cele mai banale activităţi, ca de pildă văruitul pomilor sau cositul fînului şi atunci, în acele rare momente, fruntea înaltă i se brăzda de o mulţime de cute, iar capul ce totdeauna i se legăna în ritmul unei muzici neauzite, devenea imobil.

Într-una din lungile zile de vară, o femeie îi întinse o bucată din pîine abia scoasă din cuptor. A luat-o şi ridicînd-o pînă în dreptul buzelor, a sărutat-o ca pe o ibovnică. Şi femeia s-a jurat pe toţi sfinţii că din negrii ochi au ţîşnit scîntei, timp de cîteva clipe.

Deşi neîncrezătoare, femeile începură a-şi feri copiii din calea lui şi a-l privi încruntate, după scîndurile înalte ale gardurilor.

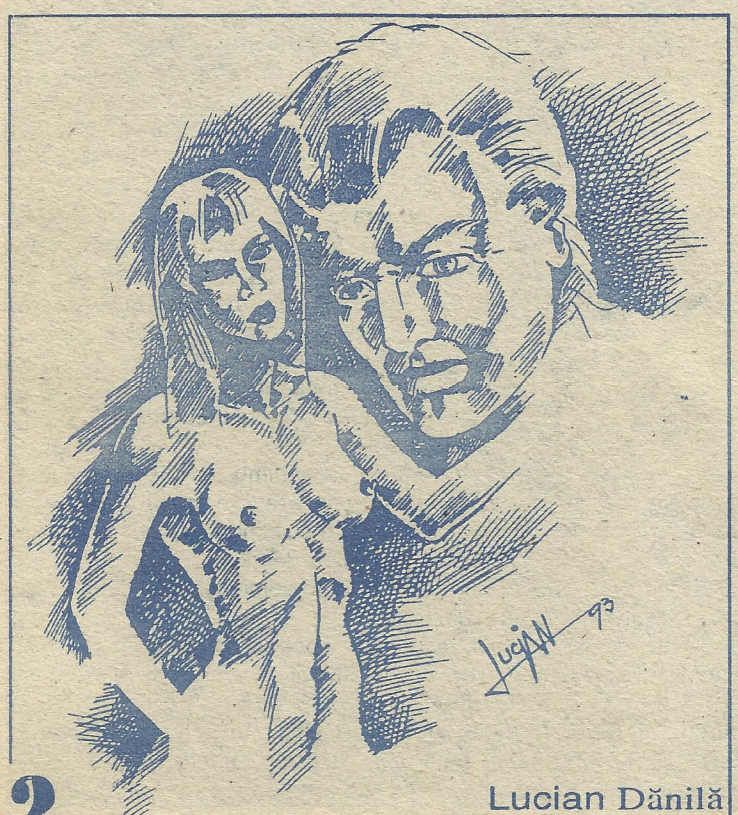

Lucian Dănilă

Nopţi ★ ★ ★ ★ ★

★ ★ ★ ★ ★ cu Erna

Ziua cînd nu se aude, nu s-a auzit, nu se va auzi decît tic-tacul pendulei, într-una din cîrciumi, bărbaţii se întrebau intrigaţi cine e şi de unde vine Străinul, ce nici măcar în nopţile -în acele nopţi despre care nici unul nu avea curajul a vorbi - nu se desface asemeni lor în mii de bucăţi care să aştepte venirea zorilor.

Anii treceau unul după altul, într-o firească curgere şi cu toate că pletele sale argintii începuseră a-şi pierde culoarea, încă mai puteai auzi vecinele şuşotind în dosul porţilor:

– *„Vezi fă ce bine arată? Şi nu îmbătrîneşte de loc arză-l-ar focul!*

Asta pînă într-o zi, cînd s-a prăbuşit pe maidanul înverzit şi glasul său, mîngîietor ca adierea zefirului, făcu să se reaprindă lămpile la ferestre şi să se adune mulţimi de priviri în juru-i. Nu auziseră niciodată vocea călătorului şi nimeni nu încercase a le releva misterul începutului şi existenţa nevăzută a ERNEI. Au stat tăcuţi zile întregi la picioarele povestitorului, fără ca foamea, ploaia, frigul sau arşiţa să-i poată îndepărta. Din cînd în cînd, cădeau într-un somn profund, din care se trezeau după două-trei perioade înviorăţi.

Aşa că nimeni nu se putea lăuda că a ascultat întreaga poveste ce curgea dulce şi tainică, precum apa de izvor. Vitele din sat, cîte mai rămăseseră în viaţă, atîrnau apatice şi istovite de funiile ce le ţineau prizoniere, iar roadele copacilor se întorceau în pămînt însoţite de blestemele femeilor ce-şi legănau pruncii:

*«ACOLO, copiii nu aveau dreptul să blesteme, căci aveau, au, vor avea: **fericirea nefericiţilor, cheia spaţiului , plăcerea dragostei, credinţa focului şi...** şi din păcate asta era totul, în zadar puteau fi oriunde, căci loviţi de dureroasa presimţire a sfîrşitului, se întorc, s-au întors, se vor întoarce, în locul ce îi adăposteşte pe toţi, pentru a auzi în urma lor, ultimele cuvinte ale mamei ce blesteamă timpul...»*

❤❤❤

Niciodată n-a căzut, nu cade, nu va cădea atîta zăpadă ca acum, cel puţin aşa spune Erna şi cu toate că albul n-a prea lipsit din jurul nostru, imensitatea îi conferă o forţă misterioasă care impresionează şi nu poate fi ignorată.

Noaptea nu se aude, nu s-a auzit, nu se va auzi decît tic-tacul pendulei şi vocea mamei sub a cărei vrajă flăcările ce par şerpi uriaşi cresc şi scad după o logică ce mi-e străină, dar pe care o simt cum apasă asupra obrajilor, poate mult prea palizi.

Din cînd în cînd, Erna se ridică şi întoarce cheia ce acţionează mecanismul pendulei. Simte o plăcere malefică să-şi legene capul în ritmul tic-tac-ului ei şi să fredoneze cîntecul pe care EL îl cîntase de atîtea ori pînă să apar eu. Nu ştiu aproape nimic despre EL, sau ştiu tot ceea ce Erna mi-a şoptit, îmi şopteşte, îmi va şopti, atunci cînd mama era plecată, strîngînd cu gingăşie buzele-i subţiri asemeni unui iepuraş cenuşiu şi străduindu-se să nu plîngă: ştiu că era înalt, că avea ochii căprui şi părul legat la spate cu o fundă pe care mama o ţinea pitită în lada cea mare. Îmi vine să rînd cînd îmi amintesc cîte lucruri ciudate ţinea mama în lada ei roşie.

Stăteam nopţi întregi, vîrîţi pe trei sferturi în ladă şi răscoleam minunăţiile dosite în ea. Erna-mi spunea că aşa se distrau şi ei în urmă cu mulţi ani şi lacrimi fierbinţi îi ţîşneau din orbitele goale.

„Nu plînge Erna!"

„Nu plîng, nu plîng!" Răspundea automat şi îşi ştergea repede ochii cu mîneca hainei.

„Vrei să ne jucăm?"

Dădea veselă din cap şi începea să cînte melodia aceea obsedantă, legănîndu-şi capul ca o marionetă şi obligîndu-mă să o acompaniez cu lovituri ritmice de palme.

Am vrut să-i propun alte jocuri, pe care nu-mi explic de unde le ştiam, pur şi simplu îmi aminteam numele lor şi începeam să i le explic Ernei care nu părea deloc entuziasmată şi al cărei chip se înegura brusc ,iar bărbia începea să-i tremure ca o creangă uscată şi eram nevoit să încep acompaniamentul acela stupid a cărui amintire nu-mi poate aduce decît greaţă.

Şi de fiecare dată cînd mama surprindea jocul nostru grotesc se încrunta şi nu ne vorbea nopţi întregi, şi atunci eu şi Erna stăteam nemişcaţi în faţa focului cu capetele plecate şi ne juram să nu mai facem asta niciodată şi nu-mi pot explica stăruinţa cu care făceam jurămintele, ca şi cum ne-am fi rugat Domnului să ne dea iarăşi lumină, pentru că şi eu şi Erna şi mama ştiam foarte bine că a doua zi o vom lua de la capăt, că e imposibil să nu o luăm, fiindcă sîntem prinşi ca într-o pînză de păianjen şi dacă nu ne zbatem în speranţa nebunească de a evada şi nu amăgim cu resemnarea noastră fiara, vom cîştiga poate lupta finală şi n-o să mai repetăm totul la nesfîrşit, ca după un scenariu învăţat cu conştiinciozitate.

Şi ca de fiecare dată, într-un tîrziu, mama binevoia să ne ierte după ce ne aminţea că aveam totuşi tot ceea ce ceilalţi nu au , ne chema la masă, obligîndu-ne astfel să ne înscriem în „cursul firesc" al evenimentelor.

Am întrebat-o de ce nu aruncă pendula, ce nevoie are de ea cînd viitorul curge-n trecut şi trecutul se topeşte-n viitor, iar prezentul cînd e cînd nu e, după bunul plac al flăcărilor ce par a asculta de vrăjile mamei, dar care în realitate se supun aceleeaşi logici ce mi-e străină, dar pe care o simt cum apasă asupra obrajilor mei, poate mult prea palizi.

Mă privi, m-a privit, mă va privi surprinsă, de parcă i-aş fi pus pentru prima dată întrebarea şi chipul i s-a înnegurat iar bărbia a început să-i tremure ca un copac uscat şi am fost nevoit să încep acompaniamentul acela stupid, a cărui amintire nu-mi poate aduce decît greaţă.

Şi de fiecare dată cînd Erna ne surprindea se încrunta şi nu ne vorbea nopţi întregi, şi atunci eu şi mama stăteam nemişcaţi în faţa focului, cu captele plecate şi ne juram că n-o să mai facem asta niciodată şi nu-mi pot explica stăruinţa cu care făceam jurămintele, ca şi cum ne-am fi rugat Domnului să ne dea întuneric, de parcă nu ne-ar ajunge noaptea asta care nu se mai sfîrşeşte.

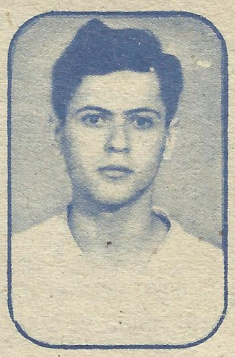

Născut - pe 16 octombrie 1971, Cîmpina. Absolvent al Liceului **Mihai Eminescu** (secţia Filologie-Istorie) din Buzău şi al Postlicealei de Tehnoredactori din Bucureşti. In 1985 devine, datorită fratelui său , membru al cenaclului **Pozitronic** (***Asociaţia pentru Arte şi Stiinţe Prospective GENEZE*** - pe care o va conduce în perioada 1989-1991).

Prima proză scrisă - *Idilă* - ia premiul I la concursul *Tinere condeie* (1987) şi asta îl determină să scrie în continuare cu speranţa că va reuşi să trăiască din scris.

Anul 1988 îi prilejuieşte audierea unor cursuri de estetică susţinute de **Mircea Cărtărăscu, Mircea Nedelciu** şi **Ion Bogdan Lefter**, care îi şi acordă o menţiune în *Tabăra Naţională -Excelsior.*

Adrian Bănuţă

Continuă *cursurile* cu **Aurel Ganea** şi **George Tarara** (obţinînd mai multe premii şi menţiuni la diferite concursuri naţionale şi locale) ; este perioada care marchează trecerea de la proza fantastică la poezie.

Trecerea la sf o datorează insistenţelor fratelui său şi unei critici severe susţinută de **George Ceauşu** şi **Dan Merişca.**

Editează în decembrie 1991 un infzin -**ProFan SF**, ce se dorea continuatorul ***Quarkurilor***, dar se opreşte la numărul l.

A publicat o singură povestire *Nopţi cu Erna* (varianta scurtă) în revista **Anticipaţia** şi cîteva grupaje de poezii .

Din decembrie 1992 este redactor şef la revista **JURNALUL SF.**

♥♥♥

Niciodată n-a căzut, nu cade, nu va cădea atîta zăpadă ca acum – cel puţin aşa spune Anry– şi cu toate că albul n-a prea lipsit din jurul nostru, imensitatea îi conferă o forţă misterioasă, care impresionează şi nu poate fi ignorată.

Ziua nu se aude, nu s-a auzit, nu se va auzi decît tic-tacul pendulei şi vocea tatei sub a cărei vrajă, flăcările ce par şerpi uriaşi – unde-au putut vedea şerpi în creştetul munţilor? – cresc şi scad după o logică ce mi-e străină, dar pe care o simt cum apasă asupra obrajilor, poate mult prea palizi.

Din cînd în cînd Anry se ridică şi întoarce mecanismul pendulei orientîndu-se cu o precizie uimitoare, sfidînd parcă noaptea ce i se zbate sub pleoape. Am impresia că supravegherea pendulei este scopul existenţei sale şi simte o plăcere malefică să-şi legene capul în ritmul tic-tac-ului ei şi să fredoneze cîntecul pe care EA l-a cîntat de atîtea ori pînă să apar eu. Nu ştiu nimic despre EA, sau ştiu tot ceea ce Anry mi-a spus, îmi spune, îmi va spune atunci cînd tata era plecat, strîngînd cu gingăşie buzele-i subţiri, asemeni unui iepuraş cenuşiu şi străduindu-se să nu plîngă: ştiu că era scundă, că avea ochii căprui şi părul lung, asemeni şalului gălbui pe care tata îl ţine pitit în lada cea mare. Îmi vine să rîd, cînd mă gîndesc cîte lucruri ciudate ţine tata în lada lui roşie de sub pat, dar nu mai vreau să stăm vîrîţi pe trei sferturi în ladă şi să ascult aceleaşi cuvinte, a căror amintire nu-mi poate aduce decît greaţă. Privirea îmi zboară aiurea prin cameră şi în momentul în care mă surpind murmurînd cuvintele cîntecului şi mişcîndu-mi capul în ritmul pendulei îmi dau seama că s-a înîtmplat, se întîmplă, se va înîtmpla ceva major în viaţa noastră şi prinzîndu-l de mînă pe Anry, alergăm plini de speranţă în sufragerie undem mama şi tata stau îngenunchiaţi în faţa flăcărilor şi se roagă Domnului să ne dea lumină şi întuneric şi nu-mi pot explica stăruinţa cu care fac jurămintele fiindcă sîntem prinşi ca într-o pînză de păianjen şi dacă nu ne zbatem în speranţa nebunească de a evada, am cîştigat poate lupta finală.

♥♥♥

Şi zilele se duceau una cîte una şi puţini mai erau aceia ce-i lăudau vocea. Ceilalţi strîngeau tremurînd pietre sau beţe în slabele mîini şi-i aruncau grele blesteme, dar nu puteau să se sustragă vocii, ce părea a fi, însuşi sensul existenţei lor.

*«... În alt colț al Universului, copiii nu aveau dreptul să blesteme. Fiindcă aveau, vor avea **nefericirea fericiților, cheia timpului, zîmbetul ascuns** și... și din păcate asta era totul. Iar viața lor era, este, va fi un interval în care puteau călători în orice direcție fără a forța limitele. Dar uneori plictisindu-se de monotonia aceloraşi peisaje se aruncau, se aruncă, se vor arunca în limita superioară, spre marea taină a sfîrșitului și atunci, în urma lor, mamele blesteamu spațiul...»*

Dincolo de plaja cu nisip argintiu, dincolo de marea ce-şi arunca valurile pînă în dreptul întunecatelor ferestre ale cochiliei mame, cuburi mari şi albe apăreau din neantul ce înconjura totul şi se asambla cu viteză fantastică, creînd uneori imagini cunoscute, dar care inevitabil, se spărgeau în mii de cioburi ce se risipeau în nimicul ce le născuse.

Printre norii ce marcau petecul ei de cer, cîteva raze timide reuşiseră să se strecoare, s-au strecurat, se vor mai stecura (?!) spre a-i încălzi pentru o clipă palizii obraji. Infima energie îi fu suficientă pentru a se ridica şi a trage într-o parte draperiile de culoarea coniacului, din care se părea că moliile se hrăniseră timp de mai multe generaţii. Respiră adînc şi dedublîndu-se, începu să se studieze cu atenţie: înotătoarele şi aripiorele dorsale i se atrofiaseră, şi de umerii plăpînzi îi atîrnau acum două aripi trandafirii, bogat vascularizate. În rest era aceeaşi, poate cantitatea informaţională îi fusese simţitor diminuată.

Simţea o moleşeală plăcută în tot corpul, dar în acelaşi timp se simţea liberă, ba nu, LIBERĂ şi poate asta o determina să-şi părăsească cochilia – singurul element stabil al peisajului şi din care nu mai ieşise vreme de mai multe perioade. Îşi deschise aripile şi se înălţă. De sus, din apropierea plafonului, plaja şi marea păreau mult mai mici. Lumea mea e ca un iris într-o mare de fum – îşi spuse – şi coborî cuprinsă de o inexplicabilă tristeţe.

Alb lîngă alb
lîngă alb lîngă alb
peste alb

Noua perioadă albă nu putea decît să o bucure, dar se simţea ameninţată de ceva ce încă nu se concretizase şi tremurînd urmărea imaginile neantului ce rezistau acum mult mai mult timp.

Perioada aproape se sfîrşise cînd, o mulţime de tentacule păroase şi lungi traversară graniţa nevăzută a celor două lumi şi înaintară pe nisip cu infinite precauţii. Nu rezista ispitei de a se apropia de ciudata creatură.

Are un miros ciudat – îşi spuse. *Ba nu, MIROASE!* – exclamă satisfăcută de propria constatare şi un zîmbet i se ivi pe buzele-i subţiri, ca de iepuraş.

Îl urmări amuzată cum lua nisipul, îl umezea şi construia castele şi într-un tîrziu, cînd intensitatea luminii începuse să scadă se hotărî să-i vorbească;

Nu te-ai plictisit – te joci ca un copil de cîteva perioade.

„Ca un copil" înregistra surprinsă şi un mare semn de întrebare i se săpă pe cortex. El nu-i răspunse şi continuă să aşeze nisipul după nevăzute tipare, pe care valurile nu le prea apreciau fiindcă se prăbuşeau cu regularitate peste ele.

Şi ele au raţiune, de ce nu le asculţi? încercă o ultimă tentativă de comunicare înainte ca el să se ridice în culorile ce începuseră a se naşte.

El nu-i răpsunse şi primul val îi distruse turnul abia înălţat.

Gri lîngă alb
lîngă alb lîngă gri
peste alb.

Noua perioadă o surprinse nepregătită. Duse mîinile la tîmple şi încercă să găsească elementul ce îi trezea amintirile, în ceea ce cîndva numise memorie.

Tentaculele – şopti – *cîndva am lovit cu ele peretele despărţitor şi cealaltă lume m-a absorbit din neant, aşa cum soarele absoarbe un nour din mare. Nu aici e lumea mea,* mai spuse şi apropiindu-se de peretele ce separa cele două lumi se lăsa absorbită.

Tentaculele păroase şi lungi i se sparseră în mii de bucăţi ce rămaseră ca stele de nisip în neantul ce înconjura cealaltă lume.

❤❤❤

Atunci muri primul om. Mirosul hoitului atrase deasupra lor un stol de corbi, ce coborau lent, descriind cercuri concentrice. Apoi viermii începură a-l roade şi oamenii începură să cadă unul după altul.

Cînd primii fulgi începură să plutească prin aer, alături rămăsese în viaţă un singur om ce asculta tremurînd, clătinînd uşor capul în ritmul povestirii. El părea a nu lua în seamă nici omul ce zăcea la picioarele sale, nici cadavrele din jur şi-şi continua povestirea.

*«... Auzind grelele blesteme, CĂLĂTORUL uni cele două lumi, sub semnul aceloraşi plăceri şi dureri. Acum, copiii aveau **fericirea fericiților, credința focului, scînteia înțelepciunii, zîmbetul ascuns** şi... şi asta le -ar fi de ajuns , dacă Erna n-ar întoarce caleidoscopul şi ar lua totul de la capăt. »*

Rămase doar liniştea şi ecoul vocii ce începuse a se estompa. Dinspre răsărit, stropi grei de lumină săgetau tăcerea şi satul prinse a fremăta de viaţă.

După creştetul dealului, pe îngusta potecă deschisă de opincile drumeţilor se îndepărta CĂLĂTORUL. Quo Vadis ?

Scanare și prelucrare digitală

de

Anonim

și

CAT Graur

Antwerpen

2025